

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΛΙΓΟΨΙΝΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Κλεισθένους 15, 1ος όροφος, 105 52 ΑΘΗΝΑ ΧΡΟΝΟΣ 2ος ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1989 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 12

ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΜΑ ΣΤΟ 1990

Με λίγες σκέψεις και ευχές

Γράφει ο ΣΩΤΗΡΗΣ Κ. ΛΑΛΟΣ

Πέρασε στο παρελθόν και στην Ιστορία πια η δεκαετία του 1980. Μπαίνουμε με το ρόδισμα της αυγής του καινούργιου χρόνου στην τελευταία δεκαετία του 20ου αιώνα. Σε μια δεκαετία γεμάτη προκλήσεις, ανησυχίες και κοσμογονικές αλλαγές στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Φυσικό ίσως είναι τώρα που αποφασίζω να γράψω οι πρώτες σκέψεις και ευχές για τον ερχόμενο χρόνο να στρέφονται με απέραντη αγάπη προς όλους τους φορείς του χωριού μας σε όλους τους συγχωριανούς και ιδιαίτερα βέβαια στο μέλλον της Λιγοψάς που είναι φυσικά οι νέοι μας.

Ευχές για περισσότερες επιτυχίες για καλύτερη ζωή για μια ευτυχημένη και χαρούμενη χρονιά.

Φυσικό είναι επίσης τις μέρες αυτές των εορτών η νόσταλγια του χωριού που φωλιάζει σε κάθε ξενιτεμένο να γίνεται πιο βαρειά σαν ζωντανεύουν ένα σωρό αναμνήσεις από τα έθιμα και τις παραδόσεις της ιδιαίτερης πατρίδας.

Πολλά πιστεύω θα μπορούσα να γράψω γυρίζοντας κάμποσα χρόνια πίσω θα το αποφύγω όμως για να αναφερθώ περισσότερο με κάποιες σκέψεις στο παρόν και στο μέλλον.

Θα ήθελα όμως ωστόσο έστω και με λίγα λόγια να σημειώσω πως τα χρόνια των προηγούμενων δεκαετιών τις μέρες αυτές ειδικά είχαν μια άλλη ομορφιά μια ξέχωρη ζεστασιά.

Φτωχό βέβαια σχετικά το τραπέζι της Πρωτοχρονιάς τότε σε σύγκριση με το σημερινό. Φτωχά τα παιχνίδια και τα δώρα των παιδιών. Κάποιο μπαλωματένιο τόπι, η κούκλα από τα κουρέλια, τα αυτοσχέδια αυτοκίνητα, ακόμα η σκλέντζα, η βόσκα, το ποταμάκι τα πεντόβουλα και ο μούκας που δεν συγκρίνονται βέβαια με τα σημερινά ηλεκτρονικά παιχνίδια. Η ποιότητα ζωής πρέπει επίσης να τονίσω για μικρούς και μεγάλους δεν είχε, τα πλούσια σημερινά κομφορ, είχε όμως την αγάπη, την χαρά, την αλληλεγγύη, είχε με μια κουβέντα κάτι πιο ουσιαστικό την ΑΝΘΡΩΠΙΑ.

Μου δίνεται τώρα νομίζω η ευκαιρία σύμφωνα και με τα όσα έθιξα αμέσως παραπάνω να εκφράσω κάποιες σκέψεις και ευχές για τις μέρες και τα χρόνια που μας έρχονται.

Η εποχή που περνάμε σήμερα είναι μια εποχή φοβερά αντιφατική. Θαυμάζουμε ειλικρινά σήμερα τα τεράστια επιτεύγματα της επιστήμης και της τεχνολογίας, από την άλλη μεριά όμως η

συνέχεια στη σελίδα 2

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Του αείμνηστου δασκάλου
Δημ. Θεοχάρη

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

Ο αείμνηστος δάσκαλος Δημ. Θεοχάρης

ΤΟ ΔΕΡΒΕΝΙ

Το Βυζαντινό Δερβένι ξεκινώντας το Δυρράχιο περνούσε το Αργυρόκαστρο, τον αυχένα μεταξύ Αργυροχωρίου και Ορεινού «Μπιζουνίου», «Πωγωνίου», κοιλάδα Ποντικατών όπου υπήρχε χάνι και λέγονταν χάνι Ξηρόβαλτου (Ξενώνας για ανθρώπους και ζώα), δάσος Μπούνας, χάνι Δελβινάκι, Λίμνη Ζαραβίνας, Παρακάλαμος, γεφύρι

συνέχεια στη σελίδα 2

Στη δεκαετία που πέρασε

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ
ΛΕΥΤΕΡΗ Χ. ΜΑΝΤΖΙΚΑ

Πολλές ήταν οι ευεργεσίες στη Λιγοψά του συγχωριανού μας Λευτέρη Χ. Μαντζίκου Βιομηχάνου-Διπλού της ΜΙΣΚΟ στη 10ετία που πέρασε, όπως ανακαινίσεις εκκλησιών, τσιμεντοστρώσεις, διαμορφώσεις πλατειών και ηρώων, χρηματοδοτήσεις αριστούχων μαθητών, σχολικά συσσίτια, αγορά αυτοκινήτου τύπου ΡΕΝΩ για τον αγροτικό γιατρό κ.α.π. που μας διαφεύγουν. Για να αντιληφθεί κανείς το μέγεθος της προσφοράς του Λ.Χ., αρκεί να πούμε πως η ανακαινίση της κεντρικής εκκλησίας του χωριού μας Άγιος Νικόλαος (όπου η φωτογραφία) ξεπέρασε το ποσό των τριάντα (30) εκατομμυρίων δραχμών το έτος 1982.

Στα εγκαίνια της ανακαινισμένης κεντρικής εκκλησίας του χωριού μας Άγιος Νικόλαος το έτος 1982. Στη φωτογραφία: ο Αιδεσιμότατος παπα-Ανδρέας Γκόγκος, λειτουργός μας, χάρισε τις καλύτερες χριστιανικές ευχές στον ευεργέτη του χωριού Λευτέρη Μαντζίκου για την μεγάλη του προσφορά. Ανταπαντών ο κ. Λευτέρης Μαντζίκας με όλη την ευγένεια και την μετριοπάθεια, που τον διακρίνει είπε: «Δεν έκανα τίποτα περισσότερο από ένα μεγάλο χρέος μου στον τόπο που γεννήθηκα και μεγάλωσα και προπαντός για την πίστη και διατήρηση της Χριστιανισμένης και της παράδοσης.» Όμως οι ευεργεσίες του Λευτέρη Μαντζίκου όπως είναι γνωστό δεν σταματούν εδώ. Του ευχόμαστε για την 10ετία που μπαίνουμε όλοι οι Λιγοψινοί υγεία, οικογενειακή ευτυχία και χαρά.

ΕΥΧΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ
ΧΡΟΝΟ 1990

Μέσω της εφημερίδας του χωριού μας οι φορείς της Λιγοψάς στέλνουν εγκάρδιες ευχές σε όλους τους συγχωριανούς και φίλους για τις γιορτές των Χριστουγέννων και για τον καινούργιο χρόνο 1990.

Για την Αδελφότητα
Ο Πρόεδρος της Λευτέρης Μαντζίκας

Για την Κοινότητα Λιγοψάς
Ο Πρόεδρος της Κώστας Γραβάνης

Για την Εκκλησιαστική Επιτροπή
Ο Αιδ. παπ-Ανδρέας Γκόγκος

Για τον Γεωργικό Συν/σμό
Ο Πρόεδρος Ανδρέας Κοντογιάννης

Για τον Πολιτιστικό Σύλλογο
Ο Πρόεδρος Βασίλ. Σιχλιμύρης

ΜΑΤΑΙΩΘΗΚΕ Η ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ
ΤΩΝ ΛΙΓΟΨΙΝΩΝ

Η προγραμματισμένη συνέντευξη των Λιγοψινών για τις 3 Δεκεμβρίου στη Γιαννιώτικη Καλύβα ματαιώθηκε αφού το Δ.Σ. δεν βρήκε πλήρη ανταπόκριση στη συμμετοχή των συγχωριανών. Τόσο η ανακοίνωση δια της εφημερίδας μας, όσο και τα επανειλημμένα τηλεφωνήματα δεν καρποφόρησαν.

Υστερά από αυτό το Δ.Σ.

της Αδελφότητας πήρε απόφαση στις 28.11.89 να ματαιώσει την συνεστιάση αφού μέλη του Δ.Σ. ανέλαβαν να ειδοποιήσουν τηλεφωνικά τους Λιγοψινούς.

Για κάποιες οικογένειες που ατυχώς δεν μπορούσαμε να τις βρούμε στο τηλέφωνο και πήγαν στη Γιαννιώτικη Καλύβα ζητούμε συγγνώμη.

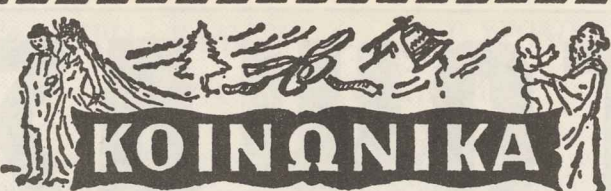
ΠΕΘΑΝΕ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
ΑΒΕΡΩΦ - ΤΟΣΙΤΣΑΣ

Πέθανε χτες 2/1/90 και κηδεύεται αύριο στις 11.30 στο πρώτο Νεκροταφείο Αθηνών, ο συμπατριώτης μας πολιτικός και λογοτέχνης Ευάγγελος Αβέρωφ Τοσίτσας σε ηλικία 80 ετών. Υπήρξε υπουργός επί σειρά ετών και επίτιμος πρόεδρος της Ν.Δ. Μέγα πολιτικό και πνευματικό

άνδρα με τεράστια εθνική και κοινωνική προσφορά τον χαρακτήριζε με δική του ανακοίνωση ο συμπατριώτης μας (από την Βροντισμένη) υπουργός Αιγαίου κ. Αντώνης Φούσας.

Επίσης ο πρόεδρος της ΕΔΑ κ. Α. Λεντάκης τονίζει ότι ο Ε. Αβέρωφ έπαιξε σημαντικό ρόλο με τη ζωή και τη δράση του στη μεταπολεμική μας ιστορία.

Τα Ν.τ.Α. συλλυπούνται τους οικείους του εκλιπόντος του πολιτικού και πνευματικού άντρα της Ηπείρου.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Στις 28/12/89 στα Ιωάννινα η Δήμητρα σύζυγος Παν. Γκούνη (θυγατέρα Αναστ. Καλτσά) απέκτησε κοριτσάκι. Τα Ν.τ.Λ. εύχονται να τους ζήσει.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Στα ανήψια μας Δήμητρα και Παναγ. Γκούνη που έφεραν στον κόσμο τις τελευταίες μέρες του '89 χαριτωμένο κοριτσάκι ευχόμαστε ολόψυχα να τους ζήσει.

Οικογένεια
Χριστίνας Κ. Γαλανού

ΓΑΜΟΙ

Στις 25 Νοεμβρίου 1989 στον Ι. Ναό Μεταμόρφωσης Καλαμακίου έγινε ο γάμος της Ιουστίνης Βέσση, (κόρη της Αφροδίτης Παπαναστασίου) με τον κ. Νικόλαο Γκιόλια. Τα «Ν.τ.Λ.» εύχονται να ζήσουν και καλούς απογόνους.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Για τους γάμους της ανηψιάς μας Ιουστίνης Βέσση με τον Νικ. Γκιόλια ευχόμαστε βίον ευτυχής και ανθόσπαρτον.

Οικογ. Νικ. Σιώκα

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

συνέχεια από τη σελίδα 1

Γκρίμπιανης, Καλύβια Χρυσόραχης, χασίλια Βλαχατά-νου, Άγιος Μηνάς Βατατά-δων, Θεοτόκος Λιγοψάς, πηγάδια Γαβρισιών, χάνι Ασφά-κας, Λυκόστομο, Πέραμα, Γιάννινα. (Τα χρόνια εκείνα δεν υπήρχε γέφυρα Λυκόστο-μου). Μια άλλη απόδειξη είναι το πανηγύρι που γίνεται το δεκαπενταύγουστο (συνήθως τα χωριά πανηγυρίζουν όταν γιορτάζεται ο πολιούχος Άγιος).

ΜΕΤΟΙΚΗΣΗ
ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Το χωριό μετοίκησε στη σημερινή τοποθεσία κατά το έτος 1450. Αιτία της μεταφοράς ήταν οι επιδρομές των Αλβανών που άρχισαν από το 1350 και βάσταξαν μέχρι και το 1431, οπότε κατέλαβαν τα Γιάννινα οι Τούρκοι στις δέκα Οκτώβρη.

Οι επιδρομές των Αλβανών είχαν σαν αντικειμενικό σκοπό την κατάληψη του Δεσποτάτου της Ηπείρου που απλώνονταν από το Δυρράχιο, έπιασε τη Δυτική Στερεά Ελλάδα, κι έφτανε στην Ναύπακτο την οποία και κατείχε. Στην προσπάθεια όμως αυτή, οι Αλβανοί φύλαρχοι δεν πέτυχαν τίποτε το σημαντικό, γιατί δεν κατόρθωσαν να καταλάβουν καμιά πόλη και ως εκ τούτου μόνο στην ύπαιθρο κυριάρχησαν την οποία ρήμαξαν κυριολεκτικά.

Στο διάβα τους όσα χωριά βρίσκονταν κοντά στα Δερβένια, τα πλιατσικολογούσαν κι έκαναν, κατά τον ιστορικό Αραβαντινό χίλιες δύο βιαιότητες, όπως: Άρπαζαν το βιος τους, τα ζωντανά που έβρισκαν, τα οικιακά σκεύη του σπιτιού κ.λ.π και τα τσαρούχια τους έβγαζαν ακόμα από τα πόδια, καθώς και τις κάπες και τα ταλαγάνια που φορούσαν. Το χειρότερο όμως όλων ήταν, πως ατίμαζαν και γυναίκες ακόμα, αν λάχαινε να τις βρουν μονάχες στο σπίτι ή σε κανένα απόμερο χωράφι.

Για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση αυτή οι κάτοικοι έβαζαν φύλακα στο ψηλότερο σημείο της περιοχής, κι όταν έβλεπε από μακριά κανέναν, φώναζε - μάλιστα τα ζωντανά - κι εκείνοι που άκουγαν φώναζαν πάλι με τη σειρά τους. Έτσι μέσα σε λίγα λεπτά νέοι, γυναίκες, κορίτσια και ζωντανά εξαφανίζονταν σ' απόκρυφα μέρη που ήταν δασωμένα και ιδιαίτερα στη σημερινή τοποθεσία του χωριού, που ήταν τόσο δασωμένη ώστε κρατούσε κι αγριογούρουνα ακόμα. Στο χωριό έμειναν μόνο γέροι και γρηές για να μη φανεί πως άδειασαν το χωριό σκόπιμα.

Μ' αυτόν τον τρόπο αντιμετώπιζαν οι κάτοικοι τα χρόνια εκείνα την παραπάνω κατάσταση, έχοντας την ελπίδα πως μπόρα ήταν και θα περάσει.

Όταν όμως τα Γιάννινα παραδόθηκαν στους Τούρκους χωρίς πόλεμο από το Δεσπότη της Ηπείρου Κάρολο το Β' οι κάτοικοι κατάλαβαν ότι τα βάσανά τους θα συνεχίζονταν με μεγαλύτερη μάλιστα ένταση παρά τα προνόμια που έδωσε ο Σουλτάνος με «χάτι σερίφη», Σουλτανικό διάταγμα γιατί οι Τούρκοι ήταν πιο βάρβαροι και πιο αιμοχαρείς, γι' αυτό και πήραν την απόφαση να εγκαταλείψουν το χωριό και να εγκατασταθούν στη σημερινή τοποθεσία που ήταν μακριά από το Βυζαντινό Δερβένι κι αθέατη απ' αυτό.

Το χωριό κτίσθηκε στη βορεινή πλαγιά του Κρινταή που κοιτάζε προς το Μεσοβούνι. Το νέο χωριό κατά την παράδοση αποτελούσαν 20-25 οικογένειες. Σε μια προεξοχή του λόφου κατά την παράδοση πάλι υπήρχε μικρό εκκλησάκι αφιερωμένο στην Αγία Παρασκευή, κι επειδή δεν έφτανε για τον εκκλησιασμό των κατοίκων έκτισαν νέο ναό τρίκλιτο (Καθεδρικό) με κυρίως Ναό, γυναικωνίτη και Νάρθηκα (χαγιάτι) όπου μετέφεραν και το Νεκροταφείο, όπως μαρτυρούσαν οι τάφοι και οι ταφόπετρες που βρίσκονταν ακόμα και στις μέρες μας. Η νέα αφιερώθηκε πάλι στην Αϊπαρσκευή και για πολλά χρόνια χρησίμευε για Καθεδρικός μέχρις ότου χτίστηκε ο Άγιος Νικόλαος, ο σημερινός Καθεδρικός Ναός.

Το χωριό είχε δρόμο καλντεριμωμένο που οδηγούσε στην Εκκλησία και το καλντερίμι σώζονταν ακόμα και στις μέρες μας, βρίσκονταν δε στο σημείο που χαμηλώνει το Κρινταή κι άρχιζε το ύψωμα Μαντέμια. Ο δρόμος αυτός σώζεται και σήμερα με τη διαφορά που επιχωματώθηκε και εξαφανίστηκε το καλντερίμι.

Αιτία της ίδρυσης του σημερινού Καθεδρικού Ναού ήταν η επέκταση του χωριού στη σημερινή τοποθεσία λόγω του ότι πληθύνει το χωριό και από 20-25 οικογένειες που είχε πρώτα, στις μέρες μας έφθασε στις 130 με πληθυσμό 650 κατοίκους, κι όπως καταλαβαίνουμε ήταν δύσκολο οι γέροι οι γρηές και τα παιδιά να εκκλησιαστούν στην Αϊπαρσκευή που τώρα έπεφτε μακριά γιατί κέντρο του χωριού ήταν η σημερινή πλατεία.

Έπειτα κατά την ίδια εποχή πολλά χωριά είχαν μετατοπισθεί μεταξύ των οποίων και η Ζίτσα, όπως αναφέρει και η ι-

«Έπεσκέψατο ἡμᾶς,
ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
ἀνατολὴ ἀνατολῶν
καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ
εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν
καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου
ἐτέχθη ὁ Κύριος».

Επισκέφτηκε εμάς τους ανθρώπους ο Σωτήρας μας από το ύψος του ουρανού, Αυτός που το όνομά του είναι Ανατολή Ανατολών, δηλαδή «φως εκ φωτός». Έτσι όλοι εμείς, που βρισκόμασταν στο σκοτάδι της αγνωσίας και στη σκιά της πλάνης, βρήκαμε την αλήθεια, την «αποκεκαλυμμένη» αλήθεια, την αλήθεια που μας αποκάλυψε ο ίδιος ο Θεός. Διότι από την Παρθένο, δηλαδή με υπερφυσικό τρόπο, γεννήθηκε ο Κύριος.

Γιάννης Β. Παπαναστασίου

στορική και λαογραφική μονογραφία, του Βασίλη Οικονόμου και το σύνθημα «μάστε τα γελάδια ή τα ζωντανά» όλοι οι κάτοικοι των γύρω χωριών το χρησιμοποιούσαν γιατί και στα πρώτα χρόνια της Τουρκοκρατίας, όταν στρατιωτικά αποσπάσματα από Τούρκους ή Αρβανίτες γύριζαν τα χωριά για την εμπέδωση της τάξης, άρπαζαν, ρήμαζαν κι ατίμαζαν σαν ανταμοιβή γιατην υπηρεσία αυτή!!

Μια επί πλέον τρανή απόδειξη πως το χωριό βρίσκονταν στη Θεοτόκο είναι και το πανηγύρι του χωριού που γίνεται το δεκαπενταύγουστο, που γιορτάζεται η Κοίμηση της Θεοτόκου, γιατί συνήθως τα χωριά πανηγυρίζουν όταν γιορτάζει ο Πολιούχος Άγιος και Πολιούχος ήταν η Θεοτόκος που ήταν και Καθεδρικός Ναός, γιατί το χωριό όπως αναφέρεται παραπάνω βρίσκονταν στη γύρω από το Εξωκκλήσι περιοχή κι από συνήθεια εξακολουθεί και σήμερα, το πανηγύρι να γίνεται το δεκαπενταύγουστο.

Κτίσματα του οικισμού ήταν και είναι οι διάφορες τετραγωνισμένες πέτρες σε λιθσοουργίες που εξαφανίστηκαν από επιχωματώσεις και πυκνούς θάμνους που τις σκέπασαν. Στα παιδικά μου χρόνια στο Χασλόπουλο που βρίσκεται ανάμεσα από το χασίλι του Λάλου Ντίσκο και του Ηλία Λάλου υπήρχε κτίσμα μέχρι πέντε πόντους ψηλό σε σχήμα ορθογώνιο 4x6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό Θεοχαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησι-

μοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνουρου με τον Λάλο Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό αναγκάστηκε να μετοικήσει, επειδή μια θανατηφόρα κολλητική αρρώστια είχε θερίσει τους κατοίκους, κι όσοι απ' αυτούς γλύτωσαν εγκατέλειψαν το παλιό χωριό όπως τότελγαν οι γέροντες το χωριό που βρίσκονταν στη Θεοτόκο, για να ξεφύγουν από το θανατικό πούχε ριζωθεί σ' αυτό.

Από τις δύο παραδόσεις, περισσότερο στέκει η πρώτη, γιατί βρίσκεται πλησιέστερα στην ιστορική αλήθεια αν την συγκρίνουμε με τα ιστορικά γεγονότα της εποχής εκείνης όπως οι επιδρομές των Αλβανών για την κατάκτηση του Δεσποτάτου της Ηπείρου που το κατείχαν τότε οι Ιταλοί αφού προηγουμένα είχα καταλύσει το Βυζαντινό Δεσποτάτο. συνεχίζεται

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας και στη στήλη για τους Λιγοψινούς που πήραν μέρος στον πόλεμο του 1940-41, ο δαίμων... του τυπογραφείου και πάλι μας ξάφνιασε.

Αναφέρθηκαν ως στρατιώτες αντί λοχίες που ήταν στην πραγματικότητα οι: Κων/νος Ζήκος και Σωτήρης Ζήκος.

Επίσης ο Σπύρος Γούναρης που είχε το βαθμό του επιλοχία.

Για το παραπάνω τυπογραφικό λάθος, ζητούμε συγγνώμη.

ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΜΑ ΣΤΟ 1990

Με λίγες σκέψεις και ευχές

Γράφει ο ΣΩΤΗΡΗΣ Κ. ΛΑΛΟΣ

συνέχεια από τη σελίδα 1

ανησυχία μας κορυφώνεται για την οικολογική καταστροφή και την ατμόσφαιρα θανάτου, που ζουν οι άνθρωποι σε όλα τα μεγάλα αστικά κέντρα.

Καυχάται και περηφανεύεται ο άνθρωπος για τις ανέσεις και τον πλούτο των αγαθών τον πνίγει ωστόσο παράλληλα το άγχος και η κατάθλιψη και πρέπει ακόμα να πούμε ότι δεν πρέπει να αισθάνεται ευχάριστα στη χαλάρωση και στο κατακύλισμα των ηθικών αξιών.

Πάνω από 3 δισεκατομμύρια μας λένε 'οι στατιστικές ξεδεύονται το χρόνο για ηρεμιστικά για τις ψυχικές παθήσεις ποσόν που δείχνει ακριβώς την έκταση του άγχους και της ανησυχίας που κυριεύει τον κόσμο μας.

Ναρκωτικά, χουλιγκανισμός και πτώση ηθικής στάθμης τρώνε τα σωθικά της νεολαίας μας. Ψυχρότητα και αδιαφορία στις σχέσεις των ανθρώπων και απαράδεκτη απομάκρυνση του ενός από τον άλλο. Μια κοινωνία απανθρωπιάς με ένα επικάλυμμα χρυσωμένο και στολισμένο με ανθρωπιά.

Έβιξα τα παραπάνω για να εκφράσω την ελπίδα και την ευχή για μια αλλαγή πορείας και προσανατολισμού στην πρόκληση της δεκαετίας που αρχίζει με το μπάσιμο του καινούργιου χρόνου.

Ελπίζω λοιπόν να έχουμε η ανθρωπότητα που δημιουργήσε όλα αυτά τα θαύματα της επιστήμης σε μια παγκόσμια συνεργασία να βρει τους τρόπους να μας βγάλει από όλα τα κρίσιμα σημερινά αδιέξοδα και να μας οδηγήσει σταθερά σε μια δίκαιη ηθική και ειρηνική κοινωνία.

Οι Λιγοψινοί στο βαθμό φυσικά που είναι δυνατόν να μας αφήσει και μας ανέγγιχτους το γενικό κλίμα της κατάπτωσης των ηθικών αξιών είναι ευαίσθητοι και καλοί δέκτες σε ανθρωπιστικά ιδανικά και έχουν δείγματα για αυτό μια προσπάθεια όμως για το καλύτερο είναι πάντοτε χρήσιμη. Πρέπει όλοι να παλέψουμε για μια ζωή πιο χαρούμενη, για ένα κόσμο πιο καλύτερο, πιο όμορφο και είναι χρέος και ευθύνη όλων μας.

Και κλείνω με μια ευχή και παραίνεση για την νεολαία του χωριού μας που είναι όπως προανέφερα και το ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ. Ελπίζω θα μου το επιτρέψουν οι νέοι μας με την παρατήρηση ότι δεν διεκδικώ ούτε το αλάθητο ούτε την αρμοδιότητα και είναι ίσως η αγάπη αυτή που μου δίνει το θάρρος για τα γραφόμενά μου.

Εύχομαι λοιπόν στα Λιγοψινάκια με την ευκαιρία του 1990 μακριά από μερικές ψευδεπίγραφες απολαύσεις, μακριά από κάθε αθλιότητα. Στόχος τα ωραία ιδανικά, η ποιότητα και το δείγμα του ανθρώπου, η προσωπική ευτυχία μέσα από την ευτυχία του συνόλου ΑΥΤΟΣ ΠΙΣΤΕΥΩ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΤΟΧΟΣ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΣ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΣΟΓΙΤΗΣ

Δεν είναι πολλές μέρες που η περίπτωση του θανάσιμου αυτοτραυματισμού του μαθητή Κώ-

στα Β. Μεσογίτη μας συγκίνησε όλους.

Είναι φυσικό να λυπάται κανείς, όταν νέοι άνθρωποι, παιδιά ακόμη, στερούνται τόσο πρόωρα και αδόκητα τη ζωή τους. Μην μπορώντας να κάνει κανείς τίποτα άλλο, εκφράζει τη λύπη του και τη συμπάθειά του.

Εκείνο όμως που συγκίνησε ιδιαίτερα το πανελλήνιο ήταν η πολύ γενναία απόφαση των γονέων του Κώστα, Βασίλη και Λε-

μονιάς (Νίτσας) Μεσογίτη, να δεχτούν να αφαιρεθούν από το κλινικά νεκρό παιδί τους πολλά όργανα του σώματός του και να χαρίσουν ζωή σε τόσους άλλους ανθρώπους.

Συγκεκριμένα αφαιρέθηκαν από τον Κωστάκη Μεσογίτη η καρδιά, οι πνεύμονες, τα μάτια, τα νεφρά και το πάγκρεας με αποτέλεσμα να ευεργετηθούν έξι (6) άλλοι άνθρωποι.

Ήταν πολύ γενναία και πολύ ανθρωπιστική πράξη και είναι άξιοι συγχαρητηρίων και ευγνωμοσύνης οι γονείς του Κωστάκη όχι μόνο από τους ευεργετηθέντες λήπτες των οργάνων αλλά και από ολόκληρη την κοινωνία. Έδωσαν ένα εξαιρετικό παράδειγμα ανθρωπιάς.

Μαζί με τα συλλυπητήριά μας προς τους γονείς, εύχομαι ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή του παιδιού τους και αντί συγχαρητηρίων ή άλλης παρηγοριάς, να πω ότι μπορούν να θεωρούν ότι το παιδί τους ζει, καθώς ζουν τα σπουδαία αυτά όργανα του σώματός του και χαρίζουν ζωή σε έξι άλλους νέους ανθρώπους.

Γιάννης Β. Παπαναστασίου
Δάσκαλος

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Από τα χειρόγραφα του αλησμόνητου συγχωριανού μας δασκάλου **Δημ. Θεοχάρη** που δημοσιεύουμε σε συνέχειες. Τα χειρόγραφα αυτά μας παρέχουν ευγενικά η οικογένειά του την οποία και πάλι ευχαριστούμε.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- 1) Του Γενάρη το φεγγάρι διά- ουλος που να τον πάρει.
- 2) Γενάρη μήνα κλάδευε φεγγάρι μη γυρεύεις.
- 3) Χαρά στη γέννα τη στεγνή και τη λαμπρή βρεγμένη.

ΕΘΙΜΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(του Αϊβασιλή):

Την παραμονή της Πρωτοχρο- νιάς όλο το χωριό συνέφιαζε από τους κάπνους των φούρ- νων γιατί κάθε σπίτι είχε και το φούρνο του κι ένα βοητό α- κούγονταν από τα χειρομύλια (το χειρομύλι ήταν δύο μικρές μυλόπετρες από σιδηροκό- πετρες σε ολοστρόγγυλο σχή- μα, η κάτω είχε στο κέντρο έναν ξύλινο άξονα που εφάρ- μοζε τόσο καλά που ήταν αδυ- νατο να κουνηθεί ενώ η πάνω είχε στο κέντρο μια τρύπα με- γαλύτερη σε περιφέρεια από την περιφέρεια του άξονα για να γυρίζει με ευκολία, γυρί- ζονταν δε με ένα κοντό ξύλο στρόγγυλο που έμπαινε σ' ένα βαθυλόγωμα το δε σιτάρι το χρί- χαν λόγο λίγο με το πλοχέρι στην τρύπα).

Απαραίτητα κάθε σπίτι έκα- με δύο βασιλοπιττες, η μια προοριζονταν για το σπίτι η δε άλλη μοιράζονταν σε κομ- μάτια, απ' τα οποία το ένα δί- νονταν στο γιδάρη, το άλλο στο γελαδάρι και το άλλο στον προβατιάρι. Κάθε κομ- μάτι βασιλόπιτα συνοδεύον- ταν και από μια βασιλοκουλού- ρα ή βασιλόπιτα γίνονταν συ- νήθως με κοφτό (σιτάρι χον- τραλεσμένο σε χαρομύλι) και αυγά, η δε βασιλοκουλούρα από καθαρό-σιταρένιο αλεύρι συνήθως «κουτρούλι» που εί- χε χρώμα κιτρινωπό.

Όσα σπίτια είχαν βόδι μο- νό ή ζευγάρι έκαμαν και από δύο κουλούρες για τα κέρατα του βοδιού, που τις περνού- σαν από μια σε κάθε κέρατο. Όσοι είχαν κοπάδι γιδόπρό- βατα έκαμαν απαραίτητα και μια βασιλόπιτα και βασιλο- κουλούρα. Επίσης για το μαν- τρι. (Ρόγα ήταν η συμφωνία μεταξύ κτηνοτρόφου και κάτο- χου των προβάτων. Ήταν δε αυτή ένα πουκάρι μαλλί κατά κεφάλι, ένα αρνί την Πασχα- λιά για κάθε δέκα πρόβατα και ένας τενεκές τυρί επίσης για κάθε δέκα πρόβατα).

Την βασιλόπιτα που ήταν ο- λόκληρη και τη βασιλοκουλού- ρα την πήγαινε στο μαντρί μαζί με μια πλόσκα κρασί ένα κορίτσι (για να γεννηθούν πολλά θηλυκά αρνιά και κατσί- κια). Στο δρόμο που πήγαινε για το μαντρί το κορίτσι έκο- βε μια κλάρα από πορνύρι, οι- όταν έφθανε στην καλύβα την έρριχνε στη φωτιά για να πρα- τσαλίσουν τα πορνάρότσε- φλα. Το πρατσάλισμα το θεωρούσαν καλό σημάδι για τη γέννα γιατί προημνούσε ότι θα βλιάζον πολλὰ αρνιά και κατσίκια στο μαντρί.

Ο τσέλιγκας με τον πιστικό του καθισμένοι στη φωτιά κα- λοδέχονταν το κορίτσι ή τα κορίτσια, αν τυχόν και άλλοι συγγενείς νόχουν ρογιασμέ- να πρόβατα, και πρώτη του δουλειά ήταν να τους παραθέ- σει «κουλιάστρα» γάλα από νεογέννητη προβατίνα. Μετά έπαιρνε τη βασιλοκουλούρα και την έσπαζε, τραβώντας την με τον πιστικό του λέγον- τας: «σπασμένη κλούρα γερή χρονιά». Έπειτα χώριζαν τη βασιλόπιτα σε κομμάτια που είχε μέσα το φλωρί το οποίο ήταν ασημένιο κι αρχίζαν το φαγοπότι με τραγούδια για το καλό της καινούργιας χρο- νιάς. Σ' όποιον έπεφτε το φλω- ρί έπαιρνε ένα κατσίκι αρσενικό για δώρο εκτός αν έ- πεφτε στον τσέλιγκα που το κρατούσε για γκεσέμι γι αυτό το κατσίκι που δωριζονταν ή- ταν πάντοτε το καλύτερο.

Αυτά γίνονταν στα χειμωδιά ενώ στο καλοκαίρι, ο καθέ- νας προσπαθούσε να ιδεί για να πάει καλή η χρονιά, γι' αυ- τό από την παραμονή ειδο- ποιούσαν παιδιά να τους κάνουν ποδαρικό πριν βγουν έξω και ιδούν κανένα γέρο ή γριά. Το παιδί που τους έκανε ποδαρικό, το φόρτωναν με κα- λουδία (σύκα, καρύδια, σταφί- δες, συκομαΐδες και κανένα κομμάτι σπέκ). Έπειτα πή- γαιναν στην εκκλησία κι όταν τελειώνουν συγκεντρωνόταν στο χαγιάκι κι ευχόνταν ο έ- νας στον άλλο χρόνια πολλά. Σαν τελείωνε αυτή η διατύ- πωση, οι μεν γυναίκες τρα- βούσαν κατ' ευθείαν στα σπίτια τους όπου περίμεναν τον Παπά να σ' κωσ' το ύψωμα και να τους ευχηθεί καλή χρο- νιά. Όταν τελειώνει ο Παπάς μοιράζει στο κάθε σπιτικό αν- τίδωρο, κι ο καθένας που το έ- παρνε, φιλώντας το χέρι του Παπά του έλεγε: «πολλά τ' έτ' το αφεντιάς» και καλή γιερω- σύν (ιερωσύνη) από το Βυζαν- τινό χαιρετισμό. (είχαν πολλὰ τα έτη της ημετέρας Ιε- ρωσύνης).

Οι άνδρες χωρισμένοι σε δυο, τρεις παρέες γυρίζαν όλα τα σπίτια του χωριού για τα χρώ- νια πολλά. Την παραμονή της Πρωτο- χρονιάς οι κοπέλλες του χω- ριού πούχαν ηλικία παντρειάς,

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΤΟΥ Δ.Σ. ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑ «Α.Γ. ΠΕΤΖΕΤΑΚΙΣ»

Ο Πρόεδρος και το Δ.Σ. της Α- δελφότητάς μας για την προσφο- ρά των σωλήνων από την εταιρία Α.Γ. ΠΕΤΖΕΤΑΚΙΣ Α.Ε., ύδρευση του Αγίου Ιωάννου Λιγοψάς, ευ- χαριστεί θερμά την παραπάνω ε- ταίρεια για την προσφορά της. Ιδιαίτερα ευχαριστεί τον υπεύθυ- νο προϊόντων κ. Αποστολόπουλο Γιώργο που τόσο ενδιαφέρθηκε να εξασφαλίσουν 800 μ. σωλήνα ύδρευσης 2,5 ιντσών πολυθυλε- νίου για την εκκλησία του χωριού μας Άγιος Ιωάννης.

πήγαιναν νύχτα στο πηγάδι της χώρας, παρέες-παρέες, χωρίς να μιλήσει η μια στην άλλη κι έπαιρναν νερό που τό- λεγαν αμίλητο, γιατί ούτε με- ταξύ τους μιλούσαν, ούτε και σ' άλλον αν τον εύρισκαν στον δρόμο. Με το νερό αυτό λού- ζονταν το βράδυ κι έπιναν λί- γο, πριν κοιμηθούν, για να ονειρευθούν τον καλό τους, πράγμα που θα φανέρωνε πως η καινούργια χρονιά θα τις εύρισκε παντρεμένες με το παληκάρι που ονειρεύτηκαν και μάλιστα την καινούργια χρονιά που ξημέρωνε. Έτσι οι κοπέλλες με την αγωνία του ο- νείρου που θα έβλεπαν έμει- ναν άγρυπνες για ώρες πολλές έχοντας στον νου τους, την εικόνα του παληκα- ριού που ποθούσαν και σαν τις έπινε ο ύπνος ήταν αδύνατο να μην ιδούν τον καλό που πο- θούσαν, πράγμα που τις έκα- νε να πιστεύουν πως αυτός θα είναι ο μελλούμενος σύντρο- φός της.

Την άλλη μέρα σαν αντάμω- ναν, διηγόταν η μια στην άλ- λη τ' όνειρό της, περιγράφον- τας τα κάλη τους, χωρίς ν' α- ναφέρει όνομα, κι έβλεπε τό- τε πρόσωπα γελαστά και χαρούμενα.

Αν τύχαινε καμμία, να μη δει τον ποθητό της καρδιάς της, την παρηγορούσαν οι άλ- λες, λέγοντας ότι κάνει καμώ- ματα. Αλλά θα πρέπει νάναι βέβαιη ότι την άλλη χρονιά θα τον ιδεί οπωσδήποτε.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

Για μαθητές και όχι μόνο...

Γράφει ο δάσκαλος Γιάννης Β. Παπαναστασίου

Βασικές αρχές

Έγγραφο στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας ότι η γλώσσα δεν είναι μόνο χρήσιμη, είναι και σύστημα και ως σύστημα έχει αρχές, νόμους και κανόνες.

Στο σημείωμα αυτό θα αναφερθώ σε δύο αρχές που τήρησε η Επιτροπή, η οποία έκανε την αναπροσαρμογή, δηλ. τις τροποποιήσεις στη Μικρή Γραμμα- τική του Μανόλη Τριανταφυλλίδη και οι οποίες εφαρμόζονται στην κρατική σχολική Γραμματική, αλλά και σε κά- θε άλλη Γραμματική που στηρίζεται στην κρατική Γραμματική.

Είναι γνωστό ότι το 1976 η Πολιτεία καθιέρωσε τη Δημοτική γλώσσα ως την γλώσσα της εκπαίδευσης και της διοίκησης. Η Επιτροπή, που ανέλαβε να επεξεργαστεί τη γραμματική της Δη- μοτικής γλώσσας, υιοθέτησε τη Γραμ- ματική του Μανόλη Τριανταφυλλίδη, κάνοντας τις απαραίτητες αναπροσαρ- μογές, και σε ό,τι αφορά την ορθογρα- φία (πρώτη αρχή) υιοθέτησε την **απλοποιημένη ιστορική ορθογρα- φία**. Τι σημαίνει αυτό.

Η Επιτροπή έκρινε ότι η γλώσσα εί- ναι ένας ζωντανός «οργανισμός» και ό- πως σε ένα δέντρο οι κλαδοί αν- τιστοιχούν με τον κορμό και τις ρίζες και έχουν εξάρτηση από τις ρίζες, έ-τσι και η γλώσσα εξετάζεται στη δια- χρονική της πορεία και εξέλιξη και δεν μπορεί το σήμερα να αποκοπεί από το χτες και το προχθές. Πολλές φορές εί-μαστε υποχρεωμένοι να ανατρέχουμε στην αρχαία γλώσσα, που είναι η ρί- ζα, η μητέρα της σημερινής, για να ε- ξηγήσουμε κάποια γραμματικά φαινόμενα. Ωστόσο, στο διάβα του χρόνου έγιναν κάποιες αλλαγές, κά-ποιες μεταβολές, κάποιες εξελίξεις και

Στο διάβα του χρόνου

Από κάποια «συνεστίαση» Λιγοψινών εδώ και 25 χρόνια το μπακάλικο του χωριού κάτω από τον πλάτανο

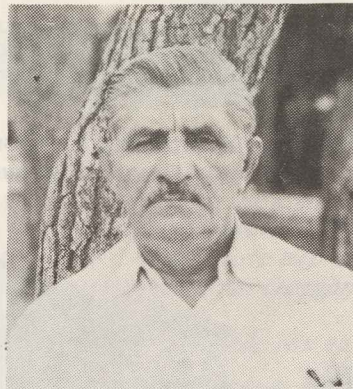

Εδώ και κάμποσα χρόνια νέοι της Λιγοψάς, κάποια ανοιξιό- τική μέρα, σ' ένα από τα πολλά πανέμορφα τοπία της

Πολεμιστές του '40

Στους πολεμιστές του πολέμου 1940-41 συμπεριλαμ- βάνονται και οι παρακάτω χωριανοί μας:

1. Ηγούμενος Κων/νος του Γεωργίου στρ.
2. Θεοχάρης Σωκράτης του Μιχαήλ »
3. Δήμος Βασίλειος του Αποστόλου »
4. Σιώκας Μιχαήλ του Αποστόλου »
5. Τζίκης Σπυρίδων στρ. τραυματίας (κρουοπαγήματα)

Σπύρος Τζίκης
Από τους πολεμιστές του 40-41 και μάλιστα με κρουοπα- γήματα. Το όνομά του ανα- γράφεται στον συμπληρωμα- τικό παραπάνω πίνακα.

καλύτερα, καμιά, κανέλα, καπέλο, κε- λί, Κηφισιά, κλασικό, κλοτσά, κλώσα, κοπάτζο, κόκαλο, κότα, κρεβάτι, μα- κριά, η μάνα, Μανόλης, μαντίλι, μει- κτός, μοβ, μοτοσικλέτα, μπίρα, μύνα, Ναβαρίνο, ξενιτιά, ζίδι, ζωκλήσι, παι- νίδι, παλικάρι, πίτα, πιρούνη, πορτρέ- το, πρέσβης, σάκα, Σκοτία, Σλάβος, σπάγκος, σάβλος, τάλιρο, ταξίδι, τό- νος (σε όλες τις περιπτώσεις), τρένο, τρόλεϊ, φάκελος, φανέλα, Φεραίος, χολ.

Αυτή είναι η σωστή γραφή αυτών των λέξεων.

Τελειώνοντας ήθελα να πω και τού- το. Όπως κάθε κανόνας έχει την εξαί- ρεσή του, έτσι κι εδώ μπορεί να υπάρξουν εξαιρέσεις, όμως οι εξαίρε- σεις δεν καταργούν, αλλά πιστοποιούν τον κανόνα.

ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΤΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου συγχωρια- νοί και φίλοι. Εκ βάθους της καρδιάς μου εύχομαι σε ό-

ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΕΤΗΣΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ;

Πληροφορικά μπορούμε να πούμε στα μέλη της Αδελ- φότητας και σ' όλη τους της Λιγοψινούς οι φίλους ότι μέχρι αυτή τη στιγμή δεν έ- χουμε νεώτερα από το Δ.Σ. για το πότε και που θα γί- νει ο ετήσιος χορός της Αδελ- φότητάς μας.

Πιστεύουμε ακράδαντα πως ο ακούρατος πρόε- δρος της Λευτέρης Μαντζί- κας μαζί με το Δ.Σ. θα προχωρήσουν πολύ γρήγο- ρα στις σχετικές ενέργειες για την πραγματοποίηση του ετήσιου χορού μας.

Άλλωστε όλοι μας γνωρί- ζουμε κάθε χρόνο τι οικονο- μικό όφελος έχει η Αδελφό- τητα από το χορό, αλλά και πόση κούραση για την πραγ- μάτωσή του.

Ο χορός θα μπορούσε να γίνει στον ερχόμενο μήνα Φεβρουάριο ή Μάρτιο.

Για την μεγάλη αιθουσα που χρειαζόμαστε δεν θα ή- ταν άσχημα να δούμε κάμπο- αλλού, εφόσον μας κάμψο- ρει, διαφορετικά θα πρέπει για τους γνωστούς λόγους να προτιμήσουμε και πάλι το κέντρο «ΚΑΛΑΜΠΟΚΑΣ».

Η ανακοίνωση για την α- κριβή ημερομηνία του ετή- σιου χορού μας, θα γίνει δι' εγκυκλίου της Αδελφότη- τας, γιατί η εφημερίδα μας θα εκδοθεί στις αρχές Μαρτίου.

Μπορώ ... Βρίξω ε- φημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ».

Μπορώ ... Βρίξω ε- φημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ».

λους μαζί με τις οικογένειές σας ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, και για τον καινούργιο χρόνο 1990 η προστάτιδα του χω- ριού μας η Παναγιά η Θεο- τόκος να χαρίζει σε όλους υγεία, ευτυχία και χαρά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

«ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ»

Διμηνιαία εφημερίδα των Απανταχού Λιγοψινών Ιωαννίνων

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ και ΕΚΔΟΣΗ της Αδελφότητας Λιγοψινών «Η Θεοτόκος» Ιωαννίνων

ΔΙΡΥΤΗΣ:

Σπυρίδων Γούναρης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ σύμφωνα με το νόμο:

Λευτέρης Χ. Μαντζίκας

Πρόεδρος Δ.Σ.

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Παναγιώτης Γ. Μάνος

Μέλη Συντάκτες Επιτροπής:

Χαρίλαος Χ. Μαντζίκας

Νικόλαος Χ. Σιώκας

Αλέξανδρος Μ. Λάλος

Ιωάννης Μ. Ζαφείρης

Σωκράτης Ν. Τζιάφρος

Χριστόφορος Ι. Σιώκας

Θεόδωρος Θ. Δήμος

Ι.Β. Παπαναστασίου

Ιωάννης Δ. Τσέφος

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ - ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Αδελφότητα Λιγοψινών Ιωαννίνων

Κλεισθένους 15, 105 52, Αθήνα

Τηλ. 3240 120, 3240 351

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικού δρχ. 500

Εξωτερικού δολ. 100

Δωρεάν αποστολή σε:

Σωματεία - Υπηρεσίες - Εφημε- ρίδες - Περιοδικά - ΝΠΔ & Δ

Κείμενα προς δημοσίευση, ευαγγέλια στα γραμμάτια στη μια όψη της κόλλας κατά δυ- νατό συνοπτικά και πλήρη στοιχεία του αποστολέα μετά τηλ. φωνών. Χειρόγραφα δη- μοσιευμένα ή μη δεν επισ- τρέφονται. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση άρθρων, ει- κόνων κ.λπ. χωρίς την έγκριση της εφημερίδας μας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Ανδρέας Μπαλαγιάδης

Τηλ. 52 40 761

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ:

ΑΡΤΙΝ Αθήνα - Πάτρα

Γερανίου 6 Τηλ. 52 40 761

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΒΑΔΙΖΕΙ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΧΡΟΝΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ - ΕΚΚΛΗΣΗ

Αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι όπως είναι ήδη γνωστό η εφημερίδα μας «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ» με το σημερινό της φύλλο επισφραγίζει αισίως το δεύτερο χρόνο της έκδοσής της. Στο πρώτο δε δίμηνο του νέου έτους βαδίζουμε στον τρίτο χρόνο ζωής της εφημερίδας μας.

Από όσα μας γνωρίζουν αρκετοί αναγνώστες η εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ» υπήρξε πράγματι ο συνδετικός κρίκος μεταξύ των συγχωριανών μας, όπου κι αν βρίσκονται. Επίσης αρκετοί είναι εκείνοι που μας είπαν πως περιμένουν τον ταχυδρόμο να τους πεί την εφημερίδα, να διαβάσουν να μάθουν τα νέα από τη Λιγοψά και τους Λιγοψινούς. Περιμένουν να πάρουν το έντυπο του χωριού τους και να διαβάσουν τη δική τους εφημερίδα.

Την εφημερίδα που ο ιδρυτής της Σπύρος Γούνρης μαζί με τον πρόεδρο της Αδελφότητας Λευτέρη Μαντζίκια και τους λοιπούς συντάκτες άφησαν να γίνει απόκτημα των απανταχού Λιγοψινών.

Όμως εδώ σ' αυτό το σημείο έρχομαι και εγώ σαν ένας συντάκτης της εφημερίδας να κάγω μια ακόμη ΕΚΚΛΗΣΗ σε όσους μπορούν να γράψουν (διαθέτοντας λίγο από τον ελεύθερο χρόνο τους) αρχίζοντας από τους φορείς του χωριού.

Τα θέματα τις ανακοινώσεις, εγκύκλιος που γράφονται από τους υπεύθυνους των φορέων να στέλνονται στον κ. Χαρίλαο Μαντζίκια που είναι και ο ειδικός Γραμματέας της Αδελφότητας και ο συντονιστής της έκδοσης του φύλλου.

Ο καθένας μπορεί να συμμετέχει στην εφημερίδα γράφοντας κάποιο κείμενο για το χωριό του με διάφορα θέματα, όπως τοπωνύμια, ήθη, έθιμα, ποιήματα διάφορα, ανέκδοτα κλπ.

Κάποιοι συγχωριανός μας είπε πως πέραν από τις εργασίες του αιμν. Αναστ. Τσέκα και Δημ. Θεοχάρη που είδαν και βλέπουν το φως της δημοσιότητας υπάρχει σε Λιγοψινό σπίτι της Πάτρας και το αρχείο του Γ. Μασούρα από τις Βαταράδες.

Θα παρακαλούσαμε τον αγαπητό συγχωριανό αν θέλει να μας στείλει μια σειρά φωτοτυπίες του έργου του αιμνιστού Γ. ΜΑΣΟΥΡΑ να τις δημοσιεύσουμε.

Νομίζω πως υπάρχουν χωριανοί με κάποια ηλικία που οι περισσότεροι είναι κάτοχοι πολλών πραγμάτων γράφοντάς τα θα προσφέρουν έργο στην εφημερίδα αλλά και στην παράδοση του τόπου όπως είναι γνωστό...τα γραπτά μένουν.

Μεγάλη απήχηση είχαν οι επιστολές που δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα μας από τους συγχωριανούς μας Λία -Ντίσκο - Νίκο Τζιάφο - Σωτήρη Λάλο κλπ που τα ονόματά τους μου διαφεύγουν. Επίσης η αποστολή διαφόρων φωτογραφιών που μας απέστειλαν και δημοσιεύσαμε παλιές και νέες και τις οποίες πήραν ή θα πάρουν στα χέρια τους και πάλι οι κάτοχοί τους όπως ο Νίκος Ζηκοθέλης, ο Αποστόλης Μακρής ο Αποστόλης Παπαναστασίου, ο Μιχ. Λάλος κ.α.

Είναι αλήθεια ότι οι φωτογραφίες στολίζουν την εφημερίδα ειδικότερα οι πολυπρόσωπες και παλιότερες. Μια ξενική παροιμία λέει πως μια φωτογραφία αξίζει περισσότερο από εκατό γραφτές λέξεις.

Πάρτε λοιπόν και σεις έμπρακτα μέρος στη Συντακτική Επιτροπή της εφημερίδας μας με το δικό σας «ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΜΟ ΥΛΙΚΟ», έτσι θα βοηθήσετε στο έργο της Συντακτικής Επιτροπής που είναι αρκετά δύσκολο και κοπιαστικό από την έκδοση μέχρι και την αποστολή της.

Σας ευχαριστούμε ευχόμενοι σε όλους τους συγχωριανούς και φίλους Χρόνια Πολλά, και ευτυχές το Νέο Έτος 1990.

Για την Συντακτική Επιτροπή
Παναγ. Γ. Μάνος

Άποψη του Σχολείου της Λιγοψάς με την αψίδα για το Καλώς Ήρθατε και το Καλό Ταξίδι

Η Εφημερίδα μας
«ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ»

Εύχονται ολόγυχα στους απανταχού
Λιγοψινούς και φίλους του χωριού μας

ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΚΑΙ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ 1990

ΘΑ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΙ ΔΙΚΤΥΟ ΥΔΡΕΥΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΙΑΝΝΗ

Με ενέργειες του Δ.Σ. της Αδελφότητας στην εταιρία Α.Γ. ΠΕΤΖΕΤΑΚΙΣ Α.Ε. των Αθηνών, εξασφαλίστηκε προμήθεια 800 μέτρων σωλήνα υδρεύσεως από πολυθυλένιο 2,5 ιντσών μετά των συνδετήρων.

Το ξωκλήσι 'Αγιος Ιωάννης Λιγοψάς
(Φωτογρ. Π.Μ.)

Η αξία των σωλήνων πρέπει να πλησιάζει τις τριακόσιες χιλιάδες όμως η εταιρία ΠΕΤΖΕΤΑΚΙΣ ζήτησε από την Αδελφότητα συμβολικά να πληρώσει το ποσό των εξήντα χιλιάδων δραχμών. Οι

σωλήνες θα μεταφερθούν στη Λιγοψά με αυτοκίνητο που θα διαθέσει η ΜΙΣΚΟ την οποία εκ των προτέρων ευχαριστούμε. Έχουμε ξαναγράψει ότι στο δίκτυο υδρεύσεως στον Αγιάννη θα μπει πυροσβεστή-

κος κρουνός για την προστασία του περικαλλούς δάσους της εκκλησίας πέραν της βρύσης. Η όλη δαπάνη, τοποθέτησης κ.λ.π., θα καλυφτεί από την Αδελφότητα δίχως να αποκλείσουμε και κάποιον ΔΩΡΗΤΗ.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

Μια αξιόλογη και αξιέπαινη προσπάθεια

Γράφει ο δάσκαλος Γιάννης Β. Παπαναστασίου

Είναι γνωστό ότι το Διοικητικό Συμβούλιο του Πολιτιστικού Συλλόγου Λιγοψάς «Η ΟΜΟΝΟΙΑ» δημιούργησε τράπεζα αίματος στο Γενικό Νοσοκομείο Ιωαννίνων, που θα έχουν ανάγκη από αίμα. Αυτό ανακοινώθηκε από το Σύλλογο και δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα μας στο φύλλο του ΜΑΪΟΥ-ΙΟΥΝΙΟΥ 1989.

Απ' ότι γνωρίζω πρώτα έδωσαν αίμα τα ίδια τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου και ακολούθησαν οι νέοι του χωριού μας.

Την Κυριακή 13 Αυγούστου, στα πλαίσια των εκδηλώσεων ΛΙΓΟΨΙΝΑ '89 με ενέργειες του Συλλόγου, βγήκε στη Λιγοψά αιμοληπτικό συνεργείο του νοσοκομείου Ιωαννίνων και έγινε αιμοδοσία στη Λιγοψά.

Στο σημείο αυτό ας μου συγχωρευθεί μια προσωπική αναφορά. Ομολογώ ότι ένοιωσα πολύ άσχημα εκείνη τη μέρα, γιατί, ενώ έδινα αίμα τρία χρόνια συνεχώς στο Ιπποκράτειο και στο Λαϊκό Νοσοκομείο Αθηνών, βρέθηκε τον τελευταίο καιρό η

αρτηριακή μου πίεση χαμηλή και δεν μπόρεσα να δώσω αίμα αυτή τη φορά.

Η δημιουργία ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΑΙΜΑΤΟΣ για τους χωριανούς μας είναι πλέον γεγονός. Είναι άξιοι συγχαρητηρίων τόσο ο πρόεδρος και τα μέλη του Δ.Σ. του Πολιτιστικού Συλλόγου, όσο και οι νέοι του χωριού μας, οι οποίοι πρώτοι και πρόθυμα ανταποκρίθηκαν σ' αυτή την πολύ ανθρωπιστική προσφορά.

Η πολύ μεγάλη σημασία αυτού του γεγονότος είναι νομίζω αυτονόητη και δε χρειάζεται να την αναπτύξει κανείς. Όσοι βρέθηκαν στην ανάγκη να βρουν αίμα προκειμένου να εγχειριστεί κάποιος δικός τους, γνωρίζουν πολύ καλά πόσο δύσκολο είναι να βρεθεί αίμα και ότι «είναι δύσκολος ο θύρας, εάν η χρεία (= ανάγκη) τις κουρταλεί (= χτυπάει).

Εκείνο που χρειάζεται τώρα είναι να συνεδητοποιήσουμε όλοι οι χωριανοί την πολύ μεγάλη σπουδαιότητα και αναγκαιότητα και να βοηθήσουμε όλοι αυτή την προσπάθεια. Πρέπει ο καθένας μας να το δει σαν προσωπική του υπόθεση και να ενδιαφερθεί. Για το θέμα αυτό χρειάζεται πραγματική σταυροφορία.

Και επειδή το κάθε τι χρειάζεται οργάνωση προτείνω να λάβει η Αδελφότητα μια πρωτοβουλία, ώστε να πραγματοποιηθεί αιμοδοσία και στην Αθήνα και στην Πάτρα. Ο Σύλλογος ας εξετάσει την περίπτωση να κάνει αιμοληψία και στα Γιάννενα.

Οι χωριανοί είμαστε λίγο πολύ συγγενείς με άλλους εξ αίματος, με άλλους εξ αγχιστείας (= από γάμο). Τώρα, λοιπόν, είναι ευκαιρία να γίνουμε όλοι συγγενείς εξ αίματος.

Ο ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΜΑΝΤΖΙΚΙΑΣ ΤΙΜΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ Δ.Σ.

Στις 10/12/89 στο κέντρο ΤΕΛΗΣ στην Πεντέλη ο Πρόεδρος της Αδελφότητας Λευτέρης Μαντζίκιας παρέθεσε τιμητικό γεύμα στα μέλη του Δ.Σ. της Αδελφότητας μαζί με τις συζύγους των. Στο γεύμα επεκράτησε πατριωτική και φιλική ατμόσφαιρα και έγιναν

συζητήσεις γύρω από την Αδελφότητα και το χωριό.

Τα Ν.τ.Α. συγχαίρουν τον πρόεδρο κ. Λ. Μαντζίκια για την ωραία αυτή εκδήλωση που έγινε προς τιμήν των μελών του Δ.Σ. και των συζύγων τους.

ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ ΣΠΑΝΙΑΣ ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Πριν λίγες μέρες έφυγε από τη ζωή ο 13άχρονος Κωστάκης Μεσσίτης τόσο άδικα και τόσο γρήγορα.

Το αγγελούδι που χάθηκε ήταν αγγονάκι της Αρτεμισίας Μάνου ή Ζούλη αδελφής του ακούραστου και δραστήριου συντάκτη της εφημερίδας μας Παναγιώτη Μάνου.

Ο σπαραγμός και ο θρήνος των γονιών και ολόκληρου του συγγενικού περιβάλλοντος για τον αδικημένο Κωστάκη δεν τους εμπόδισε για μια πράξη σπάνιας αρετής και ανθρωπιάς. Δώρισαν τα όργανα από το σπλάχνο τους χαρίζοντας ζωή σε άλλους συνανθρώπους μας.

Απόφαση και πράξη που δεν μετριέται με τίποτα και μόνο κάποια ιδιαίτερα ψυχικά χαρίσματα μπορούν να οδηγήσουν σε τέτοιες ενέργειες.

Μια φλέβα και ρίζα από τα ψυχικά αυτά χαρίσματα και αρετές είναι αναμφίβολα κληρονομιά από τον αιμνιστο Μπάριμπα-Γιώργο Μάνο τον ενάρετο εκείνον δάσκαλο και άνθρωπο.

Προσωπικά να ευχθώ κουράγιο στους γονείς στη Γιαγιά Αρτεμισία σύζυγο του αδέλφου Σπύρου από την Βελτισία που εγνώρισα στην αντίσταση και σε όλους τους συγγενείς και πιστεύω πως η αντεκίμνη πράξη τους θα απαλύνει τον πόνο τους για το χαμό του Κωστάκη.

ΣΩΤΗΡΗΣ Κ. ΛΑΛΟΣ

ΚΛΙΜΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟΥΣ ΜΑΣ

Λόγω των εορτών των Χριστουγέννων και του νέου έτους 1990, κλιμάκια της Αδελφότητας μας (με εντολή του απουσιάζοντος προέδρου) επισκέφθηκαν κατ' οίκον ασθενούντες συγχωριανούς για να τους ευχηθούν από κοντά μαζί με την ανάρρωσή τους τα χρόνια πολλά για τις γιορτές των Χριστουγέννων και του νέου έτους δείχνοντας έτσι

το ενδιαφέρον της Αδελφότητας και στον τομέα αυτόν.

Το πρώτο κλιμάκιο με επικεφαλής τον ειδικό Γραμματέα κ. Χαρίλαο Μαντζίκια επισκέφτηκε τον κ. Σπύρο Γούνρη στην Φιλοθέη και το δεύτερο κλιμάκιο με επικεφαλής τον β' αντιπρόεδρο κ. Νικόλαο Σιώκα επισκέφτηκε τον κ. Σπύρο Τζίκην στον Άγιο Φανούριο.

Τραγούδι κλέφτικο

Του Κώστα Κρυστάλλη

Πότε δ'αρδή μιαν άνοιξη, δ'αρδή ένα καλοκαίρι,
που λουλουδιάζουν τα κλαριά, που λύνουνε τα χιόνια,
για να ζωούμε τ'αρματα και τα χρυσά τσαπράζια,
να θυγούμε κλέφτες, βρε παιδιά, κλέφτες στα κορφοβούνια,

Μεσ' στην ημιότερη κορφή να στήσουμε λημέρι,
νάχουμε τ' άστρα τ' ουρανού τ' αποσβασούς κουβέντα,
έμεις ο ήλιος τ' αυγή σαν κρούη να πρωτοβλέπει.
Να μας ζηλεύουν οι αετοί, να μας ζητούν τ' αποδόνια,
και μεσ' στα γόγγαρα νερά και μεσ' στις κρύες βρύσες
νεράιδες να μας νύβουνε, φίλιά να μας χορταίνουν.
Αράδα αράδα τ'αρματα στα πείκα να κρεμάμε,
και δε να σταίνουμε χορό. Και κάθε μας τραγούδι
δανάει βροντή από σύννεφο, φωτιά από αστροπελέκι.

Θα μας τρομάζουν τα δηριά, θα προσκυνούν οι κάμποι.

Πότε δ'αρδή μιαν άνοιξη, δ'αρδή ένα καλοκαίρι,
να θυγούμε κλέφτες, βρε παιδιά, κλέφτες στα κορφοβούνια,

Οι εκπρόσωποι της εκκλησίας εν μέσω των νέων της Λιγοψάς στο προαύλιο της Αγ. Παρασκευής πριν κάμψουν χρόνια. Διακρίνεται και ο σημερινός πρόεδρος του χωριού κ. Κώστας Γραβάνης